

Легендата за Странджа планина.

Това се случило презъ царуването на Султанъ Мурадъ.

Веднажъ султана решилъ да се поразходи изъ царството си, за да види какъ живѣе народа му. Много градове обходилъ той, много нѣща чулъ — и добри, и лоши. Най-сетне пжтътъ му миналъ край града Кжркклизе — сегашния Лозенградъ. На единъ ридъ, разтирено, пасѣло стадо. Когато султанътъ и свитата му наближили, кучетата ги забележали и навалили. Но овчарътъ имъ изсвирилъ, смърмрялъ ги и тѣ се върнали при стадото.

Послушността на кучетата очудила много султана.

— Повикайте ми овчара, — заповѣдалъ той.

— Много възпитани кучета имашъ, — казалъ султанътъ, — когато овчарътъ дошълъ.

— Да, моитѣ кучета сж възпитани, не сж като министритѣ и чиновницитѣ на Султанъ Мурадъ, — отговорилъ овчарътъ.

— А въ какво се състои невъзпитаностъта на министритѣ, — попиталъ Султана.

— Тежки и претежки данъци плаща народа и никой не може да се оплаче на султана, защото го очаква тежко наказание. Султанътъ е добъръ, но лоши сж неговитѣ министри, лоши сж и чиновницитѣ му. А не е далечъ деньтъ, — наставилъ овчара, — когато тѣ ще посегнатъ и на самия султанъ.

Навѣлъ глава султанътъ, замислилъ се.

— Какъ ти е името, — попиталъ той овчара.

— Странджа чобанъ, — отговорилъ овчарътъ.

— А азъ се казвамъ Мурадъ и ще ми бжде много